

“मीठे बच्चे- तिमी रूहानी यात्रामा छौ, तिमीले देहको भान र पुरानो दुनियाँलाई भुलेर वापस घर जानु छ, एक बाबाको यादमा रहनु छ।”

प्रश्न:- साक्षी भएर कुनचाहिँ कुरा हरेकले आफूले आफैं सँग सोध्नु पर्छ?

उत्तर:- जसरी बाबा साक्षी भएर हरेक बच्चाको अवस्था हेर्नुहुन्छ- यिनको अवस्था कस्तो छ? बाबालाई पाएर अतीन्द्रिय सुखको अनुभव गर्छन् वा गर्दैनन्? यस्तै आफू सँग सोध्नु पर्छ- म आफूले आफूलाई कति सौभाग्यशाली सम्झन्छु? कति खुशीमा रहन्छु? बाबाबाट पूरा वर्सा लिएको छु? वारिस बनाएको छु? योगबलबाट पापहरू भस्म गरेर पुण्य आत्मा बनेको छु?

गीत:- रात के राही थक मत जाना

ओम् शान्ति। तिमी बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ- जसरी आत्मा शान्त स्वरूप छ, त्यस्तै परमात्मा पनि शान्त स्वरूप हुनुहुन्छ। ओम्को अर्थ पनि सम्झाइएको छ। ओम् अर्थात् अहम् आत्मा, मम माया। सन्यासीहरू त भन्दछन् अहम् ब्रह्मस्मि। तिनीहरू ब्रह्मलाई नै ईश्वर सम्झन्छन्। रचनालाई माया भन्दछन्। अहम् ब्रह्मस्मिको यस्तो अर्थ लगाउँछन्। तर यो सबै गल्ती हो। मनुष्यहरू जे जति गर्छन् त्यो सबै सुनी सुनाइको आधारमा गर्छन्। जसले जे सम्झायो, जुन चलन चलायो त्यसैमा हिँड्छन्। उसको नाम हुन जान्छ। यो पनि ड्रामामा निश्चित छ। अब बाबा भन्नुहुन्छ- हे यात्रीहरू... कहाँका यात्रीहरू? परमधामका यात्री। यो भयो रूहानी यात्रा आत्माहरूको लागि। आत्माहरू वापस जानको लागि यात्रा हो। गाइड त अवश्य चाहिन्छ। बेलायतबाट कोही आउँछन् भने तिनीहरूको लागि पनि गाइड मिल्छ, मुख्य-मुख्य सबै स्थान देखाउनको लागि। परमपिता परमात्मालाई पनि गाइड भनिन्छ, पण्डाहरूलाई पनि गाइड भनिन्छ। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! अहिले म आएको छु तिमी बच्चाहरूलाई वापस लैजानको लागि। कति फस्टक्लास यात्रा छ। जसको लागि भक्तहरू आधा कल्प देखि भक्ति गर्दै आएका छन्। भन्दछन्- आउनुहोस् हामीलाई आफ्नो परमधाममा लिएर जानुहोस्। ती लौकिक यात्रा त अनेक प्रकारका छन्। कति धेरै लौकिक पण्डाहरू छन्। रूहानी पण्डा त एउटै हुनुहुन्छ। उनीहरूले फेरि पाण्डव सेना, शक्ति सेना देखाएका छन्। लडाइँको त कुनै कुरा नै छैन। बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ- हे मीठे बच्चे! पहिले त यो निश्चय हुनु पर्छ- अवश्य उहाँ बाबा हुनुहुन्छ। तिम्रो बुद्धियोग बाबाको पास लाग्नु पर्छ, बाबा आउनु भएको छ हामीलाई फर्काएर लैजानको लागि। यहाँ यो दुःखधाम, पतित दुनियाँ, नर्क हो। नर्क नाम छ नि हैन। गाउने पनि गर्छन्- स्वर्ग गयो.... अवश्य कुनै नयाँ चीज छ। मनुष्य त जान्दैनन् केवल भन्ने मात्र गर्छन्। जुन रीति-रिवाज चलेको छ त्यही अनुसार भन्दछन्- फलानो ज्योति ज्योतमा समाहित भयो अर्थात् आत्मा परमात्मा बन्यो। यो ड्रामा हो भनी जान्दैनन्। आत्मा अविनाशी छ। त्यस अविनाशी आत्मामा ८४ जन्मको पार्ट भरिएको छ। परम आत्मामा पनि पार्ट भरिएको छ। यसलाई भनिन्छ- ड्रामाको प्रकृति। परमात्माभन्दा पनि तिमी पार्टधारीहरूको त अझ धेरै पार्ट छ। उहाँ त हुनुहुन्छ रचयिता, निर्देशक। तिमी देवी-देवता बन्ने आत्माहरूको सबैको भन्दा धेरै पार्ट

छ। आदि देखि अन्तसम्म तिमी पार्छ छ। सत्ययुग, त्रेतामा त बाबाको पार्छ छैन। त्यहाँ बाबाले केही पनि गर्नु पर्दैन। यस समयमा म धेरै सेवा गर्छु। तिमी बच्चाहरू तथा भक्तहरूलाई पनि खुशी पार्नु पर्छ। भक्तहरूलाई साक्षात्कार भयो भने तिनीहरूले सम्झन्छन्— पुग्यो, हामीले त भगवान् पायौं। भक्तहरूको नाम कति धेरै छ। त्यो हो भक्तमाला र यो हो रुद्रमाला। ज्ञानमालामा भक्ति हुँदैन। तिमीहरू त ज्ञान सागरबाट ज्ञान धारण गरेर भक्तहरूको पनि उद्धार गर्छौं। फेरि तिमी नै रुद्र माला बन्छ।

अहिले तिमी बच्चाहरू सम्झन्छौ— हामी रूहानी यात्रामा छौं। गृहस्थ व्यवहारमा रहेर पनि यादलाई बढाउनु पर्छ। उहाँ हुनुहुन्छ धेरै मीठो चीज। बाबा रचयिता पनि हुनुहुन्छ, बच्चाहरूलाई रच्नुहुन्छ। ब्रह्मा मुख वंशावली बनाउनु भएको छ। सबैले भन्दछन्— हामी शिव बाबाका बच्चाहरू हौं फेरि उहाँले मुख्य रूपमा निर्देशन दिनुहुन्छ— मन्मनाभव। म आएको छु नै तिमीहरूलाई पढाउन। हुबहु ५ हजार वर्ष पहिला मैले यो राजयोग सिकाएको थिएँ। म निराकार आत्माहरू सँग कुरा गर्छु। तिमीहरू आफ्ना अंगहरूको आधार लिन्छौ। म यिनको अंगहरूको आधार लिन्छु। अब तिमीहरू फर्केर जानु पर्छ त्यसैले पुरानो दुनियाँलाई भुल्नुछ, यसलाई नै सन्यास भनिन्छ। सबैभन्दा पहिला त म आत्मा हुँ, देह होइन भन्ने निश्चय गर्नु पर्छ। यस देहको भान भुल्नुछ, पुरानो दुनियाँलाई छोड्नु छ। अब म वापस लैजान आएको छु, त्यसैले मेरो श्रीमतमा चल। देह सहित देहका सबै सम्बन्ध आदि भुल। एक बाबालाई याद गर्नु पर्छ। मेहनत नगरिकन यति ठूलो बादशाही कहाँ मिल्छ। विश्वको मालिक बन्नु छ। जुन ज्ञान ममा छ त्यो अब तिमीहरूमा पनि आइसक्यो। तिमीहरूलाई संक्षेपमा र विस्तृत रूपमा पनि सम्झाइन्छ। बीजबाट नै यति सारा वृक्ष निस्कन्छ। फेरि वृक्षको विस्तारमा गयो भने धेरै विस्तार छ। बाबा भन्नुहुन्छ— अब यस पुरानो वृक्षलाई भुल, अब केवल मलाई याद गरिराख। भगवानुवाच— म तिमीहरूलाई राजयोग र रचनाको ज्ञान दिन्छु। यो रचना कसरी रचिन्छु, कसरी वृद्धि हुँदै जान्छ। यो हो ड्रामा जुन मनुष्यले नै जान्दछन्। भगवान्ले मनुष्यलाई नै पढाउनुहुन्छ। मुख्य हो गीता। गीताको नाम प्रसिद्ध छ। गीतामा छ भगवानुवाच। यस्तो होइन, व्यास भगवानुवाच... भनिन्छ कृष्ण भगवान्ले गीता सुनाए, व्यासले लेखे। त्यो त पछि नै लेखिएको हो। यदि यतिबेला लेखिएको भए त त्यो विनाश हुने थियो। तिमीले यी सबै गरेर दुई-चार हजार मात्र बनाउँछौ होला। त्यो गीता त लाखौं-करोडौंको संख्यामा छ। फेरि पनि त्यही पुरानो शास्त्र निकाल्छन् जसको फेरि नक्कल (कपी) गर्छन्, जुन त्यस गीतामा अक्षर बाइ अक्षर छ त्यही निस्कन्छ। ड्रामामा त्यही निश्चित छ। जुन समयमा शास्त्र लेखिएको थियो, त्यसै समयमा अवश्य लेखेछन्। लक्ष्मी-नारायण पनि तिनै बनिरहेका छन्। उनीहरूको महल आदि त्यस्तै बन्छन्।

अहिले बाबाले यस कल्प वृक्षको र ड्रामाको ज्ञान दिनु भएको छ। भन्नुहुन्छ— अहिले तिमीहरू मिलेका छौ, कल्प-कल्प मिल्दै रहने छौ। भगवानुवाच पनि लेखिएको छ। म तिमीहरूलाई राजयोग सिकाउँछु। भगवान् नयाँ सृष्टि रच्नुहुन्छ, अवश्य उनीहरूलाई राजा बनाउनुहुन्छ। द्वापरको त बनाउनुहुन्न हैन। भन्नुहुन्छ— कल्प-कल्प म संगममा नै आउँछु। गाइड त अन्तसम्म साथमा रहनुहुन्छ। ती गुरुहरू त मर्छन् फेरि तिनीहरूको गद्दी चल्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— मैले त तिमीहरूलाई वापस लिएर जानु छ। म आफ्नो

ठीक समयमा आउँछु। यो कुरा अरू कसैले सम्झाउन सक्दैन। मनमनाभवको शब्द गीतामा पनि आदि र अन्त्यमा छ। यही भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर। म तिमीहरूलाई विश्वको मालिक यी लक्ष्मी-नारायण जस्तै बनाउने छु। राजाहरूको पनि राजा बनाउने छु। त्यही सूर्यवंशी, चन्द्रवंशी घरानामा तिमीहरू पुनर्जन्म लिने छौ। अहिले तिमीहरू कलियुगमा छौ, कलियुगबाट तिमीहरूलाई सत्ययुगमा लिएर जाँदैछु।

म कल्प-कल्प आएर स्थापना गर्छु। यस समयमा नै आउने छु। म पनि ड्रामाको वशमा छु। साक्षी भएर हर एको अवस्थालाई देख्छु— यिनको अवस्था कस्तो छ? बेहदका बाबालाई पाएर अतीन्द्रिय सुख पाउँछन् कि पाउँदैनन्? हरेकले आफ्नो दिल सँग सोध्नु— हामी आफूलाई कति सौभाग्यशाली सम्झन्छौ? बाबाका बच्चा बनेका छौ त बाबाबाट पूरा वर्सा लिएका छौ? यस्तो पनि होइन, बाबाले सबैलाई लक्ष्मी-नारायण नै बनाउनुहुन्छ। यो पढाइ हो, जसले जति पुरुषार्थ गर्छन्। स्कूलमा पढिन्छ भने त्यहाँ लक्ष्य उद्देश्य पनि हुन्छ, हैन। तिमीहरूलाई थाहा छ— हामीलाई ५ हजार वर्ष पहिले जस्तै बाबा आउनु भएर राजयोग सिकाउँदै हुनुहुन्छ। भगवानुवाच— म तिमीहरूलाई पतित मनुष्यबाट पावन देवता बनाउँछु। भगवान्ले पढाउनुहुन्छ भने अवश्य भगवान्-भगवती बनाउनु हुन्छ। जसरी अधिवक्ताले अधिवक्ता नै बनाउँछन्। भक्तिमार्गमा भगवान्-भगवती भनिन्छ तर हुन् देवी-देवता। आदि सनातन देवी-देवता धर्म भनिन्छ।

तिमीहरूलाई थाहा छ— बाबा कसरी आएर हामीलाई पढाउनुहुन्छ। मुख्य लक्ष्य र उद्देश्य पनि बुद्धिमा छ। चक्र त बुद्धिमा घुमाउनु नै छ। गृहस्थ व्यवहारमा रहेर पनि पवित्र रहनुछ। पवित्र बनेनौ भने पवित्र दुनियाँको मालिक कसरी बन्छौ? यो ड्रामाको रहस्यलाई अरू कसैले बताउन सक्दैनन्। यी चित्र आदि पनि बाबाले बनाउन लगाउनु भएको हो। बाबा चित्रकार (आर्टिस्ट) कहाँ हुनुहुन्थ्यो र। यी चीज अरू कसैले बनाउन सक्दैनन्। यी नक्सा हुन्, यो वृक्ष हो, बीज माथि छ। कल्प-वृक्षको तल जगदम्बा बसेकी छन् जसले सबैको सुखको कामना पूरा गर्छिन्। सत्ययुगमा दुःखको नाम हुँदैन। तिमीहरू भन्दछौ— हामी नयाँ दुनियाँको मालिक बनिरहेका छौ। मनुष्यबाट देवता बन्न कुनै समय लाग्दैन.... सिक्खहरू उहाँको महिमा गर्छन्। देवी-देवताहरू नै स्वर्गको मालिक थिए। अहिले तिनीहरू अरू धर्ममा परिवर्तन भएका छन् फेरि निस्किएर आउँछन्। हामी पनि पहिले हिन्दु धर्म लेख्यौं। अहिले हामी भन्दछौं, ब्राह्मण धर्मका हौं। हुन त हामी ब्राह्मण धर्म लेख्छौं तर उनीहरू फेरि पनि हिन्दु नै सम्झन्छन् किनकि उनीहरू सँग ब्राह्मण धर्मका कोलम (कोठा) नै छैन। हामीले देवी-देवता धर्म लेख्यौं भने पनि काटेर हिन्दु लेखिदिन्छन् किनकि ब्राह्मण वा देवी-देवता धर्मको नाम नै गुम गरिदिएका छन्। अहिले तिमी बच्चाहरू जान्दछौ— हामी देवी-देवता बन्नको लागि पुरुषार्थ गरिरहेका छौं। त्यहाँ जस्ता राजा-रानी त्यस्तै प्रजाहरू सबैका लक्ष्मी-नारायणका जस्तै पोशाक रहन्छन्। पीताम्बर— यो हो सत्ययुगी सूर्यवंशीको पोशाक। त्रेतामा रामराज्यमा बेग्लै पोशाक हुन्छ। रीति-रिवाज बेग्लै हुन्छ। कृष्णलाई सधैं पीताम्बरधारी भनिन्छ।

अब त यो निश्चय गर्नु छ- बाबाले हामीलाई स्वर्गको वर्सा दिनुहुन्छ। यो मृत्युलोक खत्तम हुनु छ। जब तिमीहरू बाबाको याद गर्दै रहन्छौ तब सम्पूर्ण निर्विकारी बन्छौ। त्यही योगबलबाट पाप कट्दै जान्छ, पुण्य आत्मा बन्ने छौ। तिमीहरू बाबाको पासमा समर्पित हुन्छौ, पुण्य कर्म गर्छौ। फेरि यादद्वारा आत्मा पवित्र बन्दै जान्छ। कसैलाई पनि सम्झाउन धेरै सहज छ। भगवानुवाच, कहिल्यै सुन्नु भएको छ? स्वर्गको स्थापना गर्ने उहाँ बाबा नै हुनुहुन्छ। बाबा र वर्सालाई याद गर्नु पर्छ। महाराजा बन्न चाहन्छौ भने भन तिमीले कति प्रजा बनाएका छौ। यस्तो धेरैले भन्दछन्- फलानोले हामीलाई दृष्टि दियो, तीर लाग्यो। प्रजा बनाउन र वर्साको अधिकारी बनाउन मेहनत गर्नु पर्छ। प्रजा त धेरै सजिलो सँग बन्छन् फेरि गद्दीमा को बस्छन्? त्यो पनि मेहनत गरेर बनाउनु पर्छ। मायाजित, जगतजित बन्नु छ। मायाबाट हारे हार हुन्छ। बाबाबाट शक्ति लिनुछ। यो मेहनत तिमी बच्चाहरूले गर्नुछ। कुनै पनि कुरामा अलमल भयो भने सोध्दै रहनु पर्छ। बाबाले पढाउनु हुन्छ, यसमा कुनै संशय आउनु हुँदैन। अनेक प्रकारका संकल्पहरूको तुफान त आउँछन्। बुद्धियोग तोड्ने कोशिस गर्नेछन्। तुफान लाग्ने छ, मायाले धेरै हैरान गर्नेछ। फेरि भन्ने छन् यसबाट त दिमाग नै खराब भइसक्यो। जुन बिमारी कहिले पनि भएको थिएन त्यो अब हुँदै रहने छ। विघ्न धेरै आउँछन्, यसमा कमजोर बन्दछैन। अच्छा!

बापदादा मीठी-प्यारी मम्माका सिकीलधे बच्चाहरूप्रति याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) बाबाले जुन फस्टक्लास यात्रा सिकाउनु भएको छ, त्यस रूहानी यात्रामा रहनु छ। श्रीमतमा देह सहित सबै कुरा भुल्नु छ।
- २) कहिल्यै पनि मायाको तुफानमा कमजोर वा संशयबुद्धि बन्नु हुँदैन। कुनै पनि कुरामा अलमलिनु हुँदैन।

वरदान:- रियलाइजेशनद्वारा निर्बलबाट शक्तिशाली बन्ने मास्टर सर्वशक्तिमान् भव

मानव जीवनको मानवताको आधार आत्मामा छ, म कुनचाहिँ आत्मा हुँ, के हुँ- यदि यो महसुस गन्यौ भने शान्ति स्वधर्म हुन्छ। म श्रेष्ठ आत्मा हुँ, सर्वशक्तिमान्को सन्तान हुँ- यो महसुसताले निर्बलबाट शक्तिशाली बनाइदिन्छ। यस्तो शक्तिशाली आत्मा वा मास्टर सर्वशक्तिमान् आत्माले जे चाह्यो, जस्तो चाह्यो त्यो यथार्थ गर्न सक्छ।

स्लोगन:- जो मनसा महादानी छ, ऊ कहिल्यै पनि संकल्पको वश हुन सक्दैन।